

fra de skulde øve Indflydelse paa Forsikringen, blevet arbejdsløse. Det er givet, at naar der ingen Hjælp skal ydes, er der ikke noget at bestemme over, og tilbage bliver kun Arbejdsgivernes Pligt til at betale Bidrag, og den Pligt vil de naturligvis helst af med.

Denne Bidragspligt har været et Strids-spørgsmaal indenfor de to Grupper af Arbejdsgivere: Landbrugets og Industriens Arbejdsgivere. Da Lovforslaget blev fremsat, var Landbrugets Arbejdsgivere undtaget fra at betale Bidrag; men det mødte stærk Opposition fra Industriens Arbejdsgivere, og Resultatet blev, at det i Loven blev indsat, at Landbrugets Arbejdsgivere ogsaa skulde give Bidrag for deres Arbejdere, for saa vidt de ikke var fæstet paa et Aar. I den Opgørelse, der nu foreligger herom, viser der sig, at Landbrugets Arbejdsgivere er blevet fritaget for at betale Bidrag for 80 000 Arbejdere, og i Nævnets Møde, hvor de Oplysninger blev givet, rejste Industriens Arbejdsgivere straks Hovedet, ligesom naar en gammel Dragonhest hører et Trompetstød. Deres Repræsentanter stillede straks Forslag om, at saa skulde Bidragene for Landbrugets Arbejdere forhøjes. Der var sat en bestemt Skala, der begyndte med 3 Kr. om Aaret pr. Arbejder. Nu blev der stillet Forslag om, at det skulde fordobles, og det blev gennemført; og derfor forstaaer jeg saa udmærket godt, at det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard nu siger: Nej, lad os saa blive af med hele den Redelighed og ogsaa blive fri for at betale Bidrag. Thi derom er der ikke Tvivl, at saaledes som Situationen har formet sig, vil begge Kategorier af Arbejdsgivere være enige om, at de helst vil være fri for at betale disse Bidrag. Hvis vi nu faar en Revision og denne Krisefond bliver ophevet — Tanken, som blev fremsat fra Venstres Side, var den, at det var nødvendigt i gode Tider at opspare en Fond til Imødegaaelse af Kriser med stor Arbejdsløshed —, saa vil det Spørgsmaal naturligvis rejse sig, hvad der saa skal gøres, dersom en saadan Krise kommer, hvad der utvivlsomt vil ske; thi det er jo det kapitalistiske Samfunds Skæbne, at der fra Tid til anden opstaaer saadanne Kriser. Saa stod man altsaa helt uforberedt, og hvad saa? Herom vil jeg sige, at før vi fik den nuværende Ordning, var man fra Arbejdernes Side inde paa en saadan Opsparing. Det var jo lovfæstet, at enhver Arbejdsløshedskasse skulde have opsparet sig en Reservefond, der skulde træde i Virksomhed, naar der

var Krise indenfor Faget. Denne Krisefond blev dannet ved 5 pCt. af Medlemmernes Bidrag, der skulde henlægges urørligt, og hertil blev der fra det offentlige givet et Tilskud. Jeg vil tillige pege paa, at inden denne Ordning traadte i Kraft, havde man indenfor de forsikringsmæssige Arbejdsløshedskasser drøftet Tanken om at oprette en samlet Krisefond, hvortil Kasserne skulde have Forpligtelse til at henlægge en vis Del af Medlemmernes Kontingent som en Fællesfond, og dertil mente man saa, at Staten og Kommunerne vilde give Tilskud, og denne Fond skulde saa træde i Virksomhed i Krisetilfælde. Da man altsaa i 1921 gik til den nuværende Ordning, var det altsaa ikke, fordi man ikke kendte nogen anden. Og derfor siger jeg, at Hensigten var sikkert den at angribe Kasserens Selvstyre; det var i hvert Tilfælde Arbejdsgivernes Hensigt.

Nu er der en Ting, som det ærede Medlem ganske glemte at oplyse, og det havde været meget bedre, synes jeg, end at gøre det, som det ærede Medlem gjorde, idet han afleverede en Række Spark til Arbejdsløshedskasserens Medlemmer. Det havde været bedre, om han havde oplyst os om, hvorvidt det i Tilfælde af, at man gik til en saadan Revision og skabte en anden Ordning, da var Venstres Mening at lade denne Indgriben i eller Angreb paa Kasserens Selvstyre falde. Det havde været ulige mere interessant at faa noget at vide herom, om alt det, man skabte i 1921 med Arbejdsgivere, der var stærkt repræsenteret i Arbejdsløshedsnævnet, med Kortordningen o. s. v., alt det, hvorom man streedes, om det var det ærede Medlems og Venstres Mening, at naar Arbejdsløshedsforsikringen blev ført over paa et virkelig forsikringsmæssigt Grundlag, saa skulde alt dette forsvinde. Men det oplyste det ærede Medlem ikke. Han kom med en hel Række Begrundelser, der efter min Mening, som jeg sagde før, var Spark til Arbejdsløshedskasserne og til Arbejderne. Nu vil jeg sige, at jeg forstaaer ikke rigtig den Politik. Vi har her i det danske Samfund to store Samfundsklasser, der er Arbejderne, som ved sidste Valg repræsenterede 32 pCt. af de afgivne Stemmer, og der er saa det store Landboparti, der repræsenterede lidt mere, jeg tror 36 pCt. eller saadant noget; og jeg skulde ikke have noget imod, om disse to Partier var i Stand til at suge det, der findes udenom dem, til sig hver paa sin Side. Men er det da nødvendigt i et Samfund af den Størrelse som vort, med to saa store